

Emekçi Kadın Bülteni

Yaşamın yarısından kavganın yarısına...

Emekçi kadınlar 1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Fabrikalardan, atölyelerden, emekçi mahallelerinden öbek öbek geliyoruz. Bizim yazmadığımız bu kaderi bozmak için geliyoruz!

Yıllar boyunca nice zorluklar altında ölümüne çalıştık, açlığın ve yoksulluğun acısına katlandık. Burjuvaların çocukları zenginlik içinde semirirken Afrika'daki çocuklarımız açlıktan öldü. Filistin'de çocuklarımız küçük elleri ve kocaman yürekleriyle İsrail siyonizmine karşı taşlarla savaştılar. Evinin kölesi haline getirilen biz kadınlar eğitimsiz bırakıldık ve toplumsal yaşamın dışına itildik. Yüz yıllardır bedenimiz patronların tezgahlarında ucuz iş gücüydü. Güvenceye ne gerek vardı, zaten biz kadındık! Düşük ücrete ve güvencesiz de çalışırdık. Evimize gider çocuklarımıza da bakardık. Çıplak bedenlerimiz tüketim çılgınlığını pompalamak için reklamlarda da pazarlanırdı... Asalak ve sömürücü patronların kasalarını doldurmak için, onların doyumsuz kâr hırslarını tatmin etmek için sefil kölelerdik.

Oysa dünyayı yaratan işçi ve emekçi ordusunun yarısı bizleriz, yaşamın yarısı biziz. Bugün bizler de fabrikalarda yoğun sömürü koşullarında çalıştırılıyoruz, birçoğumuz sosyal güvenceden yoksun bırakılıyoruz. Çocuk bakımının tüm sorumluluğu, geçmişten bu yana sırtımıza yüklendiği için birçoğumuz çalışmaktan dahi yoksun bırakıldık. Her ekonomik daralma döneminde önce bizler işten atıldık. Krizler ilk önce kadınları vurdu. İşsizlikle tehdit edilip düşük ücrete razı edildik. Önce işten atıldık, üretim alanlarının dışına itildik, sonra evimizdeki boş tencereyi nasıl dolduracağımızı düşündük.

Ancak dünya bundan ibaret değil. Toprağa can veriyorsak, tezgah başlarında mallara biçim veriyorsak, gelecek güzel günlerin çocuklarını yani umudu büyütüyorsak bu yaşamda biz de varız. Ne krizin faturasının ağır yükünü çekeceğiz, ne dört duvar arasında kalacağız, ne de belimizi

büküp bizim için karar vermelerini bekleyeceğiz. Bizim de yaşamda ve kavgada olduğumuzu haykıracağımız gün olan işçi sınıfının şanlı mücadele günü 1 Mayıs geldi!

Sermaye dünyası ile emek dünyasının, sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyasının karşı karşıya geldiği gün 1 Mayıs geldi!

Bir tarafta fabrikaları, okulları, hastaneleri, tüm üretim araçlarını ve toplumsal zenginlikleri ele geçirmiş kan emici asalaklar, diğer tarafta hayatı ve dünyayı üreten işçi ve emekçiler...

Biz milyonlarız... Emekleriyle tüm zenginlikleri yaratan bizler... Hayatımız boyunca bir dilim ekmek için mücadele ettik, işsiz kalmamak için ücretli köleliğe razı olduk... İşte iki sınıfın karşı karşıya geldiği 1 Mayıs'ta biz emekçi kadınlar olarak;

Yaşamda biz de varız diyebilmek için,

Krizi yaratan kapitalistlerden hesap sormak için,

Eşit işe eşit ücret için,

Sermaye düzeninden hesap sormak için biz de varız diyoruz!

Fabrikalardan, atölyelerden, emekçi mahallelerinden öbek öbek geliyoruz!

Bizim yazmadığımız bu kaderi bozmak için geliyoruz...

Gündüzlerinde sömürülmediğimiz, gecelerinde aç yatmadığımız bir dünya için...

Yaşamda iki sınıfın olduğunu ve aramızdaki kalın çizgiyle çizilmiş hatları tüm çıplaklığıyla bir kez daha haykırmak için;

İşçi sınıfı olarak birliğimizin, örgütlülüğümüzün daha da önemlisi gücümüzün farkına varabilmek için;

2 Mayıslar'ı kazanmak için;

Sınıf kardeşlerimizin mirasına sahip çıkmak ve Taksim'de 37 işçi kardeşimizin hesabını sormak için,

Gündüzlerinde sömürülmediğimiz gecelerinde aç yatmadığımız bir dünyayı kurmanın mücadelesini büyütmek için;

İnsanca bir yaşam ve çalışma koşulları için;

"Sınıfa karşı sınıf" şiarını yükseltmek ve kazanılmış haklarımızın gaspedilmesini engellemek için;

Bizim yaratmadığımız krizin faturasını patronlara ödetmek için;

Emekçi kadınlar olarak kreş hakkımız ve tüm taleplerimizi sermayenin en geri, en yoz kitlelere açtığı ama bize yasakladığı Taksim alanında sermayenin yüzüne haykırmak için;

İnadına Taksim, inadına 1 Mayıs!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Ümraniye'den elektronikte çalışan bir kadın işçi

1 Mayıs'ı yaratanlar mücadele tarihine önemli bir not düştü...

"Bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır!"

"Eğer bizi asarsanız tahakküm altındaki milyonların, sefalet içinde çalışan ve kurtuluşu arzulayan, (kurtuluşu) bekleyen milyonların bu hareketini, işçi hareketini ezebileceğinizi umuyorsanız -eğer düşünceniz buysa- o zaman asın bizi! Burada bir kıvılcımı ezeceksiniz, ama şurda, burda veya orada, arkanızda ve önünüzde, ve her yerde alevler yükseliyor. Bu gizli bir ateş. Bunu asla söndüremezsiniz. Öyle bir zaman gelecek ki; bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz, seslerden daha güçlü olacaktır."

August Spies

1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik iş günü mücadelesine önderlik ettikleri için idam edilen 4 yiğit işçi önderinden biri olan August Spies'in son sözleriydi bunlar. Ve tarihe bir milat yazıyorlardı ve bunun bilincindeydiler. Ve o gün yakılan kıvılcım bugünlere kadar tüm dünyada yanmaya, ateş olmaya, işçi sınıfının mücadelesini harlamaya devam etti.

1881 yılında azgınca sömürü koşullarına karşı 8 saatlik işgünü taleplerini yükselten yüzbinlerce ABD'li işçinin mücadelesi, grevleri, yürüyüşleri, sermaye sahiplerinin ve devletin azgın saldırıları sonucu kanla bastırılmaya çalışıldı. Chicago'da greve çıkan 40 bin işçinin eylemini bastırmak için saldırılar düzenlendi. Polisin işçilerin üzerine ateş açması sonucu 4 işçi önderi yaşamını yitirdi.

İşçilere gözdağı vermek ve intikam almak için işçi önderleri idam cezasına çarptırıldı. Dört yiğit işçi önderi Albert Persons, Adolph Fischer, George Engel ve August Spies, 1 Mayıs 1886 yılında 8 saatlik işgünü mücadelesine önderlik ettikleri için idam edildi. Albert Persons, özür dilemesi şartıyla affedileceğini duyduğunda mahkeme heyetinin karşısında tarihe geçecek sözlerini söyledi: *"Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam cani olduğumdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım."*

ABD'de yükselen bu işçi hareketinin en güçlü ifadesi, 1889'da toplanan Uluslararası İşçiler Kongresi oldu. 400 delegenin katıldığı bu kongrede, 8 saatlik işgünü talebinin en başta yer alması gerektiği yönünde karar alındı. Amerikan işçilerinin temsilcisi, 1 Mayıs'ın proletaryanın uluslararası mücadele günü olarak kutlanmasını önerdi. Ve 1 Mayıs tarihe işçi sınıfının birlik ve mücadele günü olarak yazıldı.

"İlk 1 Mayıs'ta sekiz saatlik işgününün uygulanması talep edildi. Ama bu hedefe ulaşıldıktan sonra da, 1 Mayıs'ın kutlanmasına son verilmedi. İşçilerin burjuvazi ve egemen sınıf karşısındaki mücadelesi devam ettiği sürece ve tüm talepleri karşılanmadığı sürece, 1 Mayıs, işçi sınıfının bu taleplerinin her yıl dile getirildiği gün olacaktır. Ve daha iyi günler doğduğunda, dünya işçi sınıfı kurtulduğunda, büyük bir olasılıkla insanlık o zaman da 1 Mayıs'ı, geçmişte verilen zorlu mücadelelerin ve çekilen acıların anısına yine kutlayacaktır."

(Rosa Luxemburg-Şubat 1894)

"Bütün dünya biliyor suçsuz olduğumu. Eğer asılırsam, cani olduğumuzdan değil, emekçi olduğumdan asılacağım."

Grevlerin ve direnişlerin ruhuyla 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçilerin uluslararası, birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor.

120 yıldır dünyanın pek çok ülkesinde işçiler, bugünü anlamına ve önemine uygun bir şekilde alanlara çıkarak kutlamaktadır. İşçi sınıfının 8 saatlik işgünü, sigorta, sendika, insanca yaşayacak bir ücret talebiyle verdiği zorlu mücadeleler sonucunda bugünlere gelen bir gelenektir 1 Mayıs. 1 Mayıs'ta emekçi kadınlar olarak haklarımıza sahip çıkmak ve taleplerimizi haykırmak için iş bırakarak alanlara çıkmalıyız!

İşsizliğe, düşük ücrete, hak gasplarına, her türlü güvenceden yoksun çalışma koşullarına karşı alanlara çıkmalıyız!

1 Mayıs'ta emeğimizin yok sayılmasına, evin dört duvarı arasına hapsedilmeye, çocuk bakımının, evin tüm işlerinin sırtımıza yıkılmasına, her türlü şiddete, açlığa, yoksulluğa ve geleceksizliğe karşı alanlara çıkmalıyız!

Fabrika ve atölyelerin ebedi köleleri olarak kalmayacağımızı haykırmak için, 'gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan, ekmek, gül ve hürriyet günleri' için 1 Mayıs'ta alanlarda olmalıyız!

Sendika hakkı için DESA'larda direnen Emine Aslan'lara, insanca yaşanacak bir ücret için ATV-Sabah'ta greve çıkan Çilem Dalgıç'lara, yine sendika hakkı için IBM'de direnen Elvan Demircioğulları'na, ücretleri ve tazminatlarını alabilmek için direnen Meha Tekstil'in Saliha Gümüş'lerine, Sinter Metal'de ve daha nice fabrika ve işyerlerinde onuru ve geleceği için, erkek işçi kardeşleriyle birlikte, ama tüm işçi sınıfı adına direnen kadın işçilerin tuttuğu yola ortak olmak için 1 Mayıs'ta alanlarda olmalıyız!

1 Mayıs'ta taleplerimizle alanlara çıkmalı, 8 Mart'ta dalgalandırdığımız mücadele bayrağını daha da yükseltmeliyiz.

Eşit işe eşit ücret!

Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Kadınların çalıştığı tüm işyerlerine kreş ve emzirme odaları!

Krizin faturası patronlara!

Sinter'de direnen kadın işçiden çağrı:

"Mücadeleyle kazanacağımız çok şey var!"

Ben Sinter Metal'de 110 günü aşkındır direnen ve gittiği yere kadar direnecek işçi kadınım. Direnişimiz kapının önünde özverilerimizle devam ediyor. Kararlı olduğumuzu buradan bir kez daha haykırıyorum. Direnişimizde, ilk günlerde ziyaretçilerimiz eksik olmuyordu. Şimdi ziyaretlerin sayısı çok azaldı. Direnişimizin kazanılması için herkesi direnişimize ilk gün gibi destek olmaya, direnişimizi büyütmeye çağrıyorum.

Ben bir kadın işçi olarak bu yıl ilk defa 1 Mayıs'a katılacağım. 110 gündür direnişte çok şey öğrendim. Eskiden böyle bir günden haberim bile yoktu. İşçi kimliğimi bu direniş sayesinde kazandım. Arkadaşlar, işyerlerinizde sorunlarınıza karşı direnişe geçin, direnişimiz size örnek olsun. Mücadele etmek için kaybedecek bir şeyimiz yok, kazanacağımız çok şey var.

Necla Öztürk / Sinter Metal işçisi

Direnen kadınlar anlatıyor...

ATV-Sabah grevcisi Çilem Dalgıç'tan çağrı:

Grev, grev, grev!

Yazı yazmaya başlarken, attığımız bu slogan geldi aklıma. Bugün grevde 61. günümüz. İlk greve çıktığımız gün "Herhalde 1 ay da biter" gibi çocukça bir saflık içindeydik. Bir arkadaşımız "1 yıldan önce bitmez" dediğindeyse çok kızmıştık. Bunun sebebi hem sürenin uzun olması hem de niye o kadar sürsün ki; o zamana kadar işveren çoktan pes ederler duygusuydu. Ancak anlıyorum ki hayır, işveren "pes etmiyor". Bizlerin yani direnişteki, grevdeki kadınların pes edeceğini sanıyor. Bu yüzden de süre uzuyor. İnsanların kararlılığını, inançlarını görünce geri adım atıyorlar.

Ben Sabah-Atv'nin de içinde bulunduğu Turkuvaz grubunda greve çıkan 10 gazeteciden biriyim. Greve çıkma amacımız bütün işkollarında yaşanan sendikasızlaştırma ve işverenin toplu iş sözleşmesinden kaçmasıydı. Toplu iş sözleşmesinin en önemli boyutu ekonomi ve iş güvencesi olduğu gibi, diğer boyutu örgütlü basının özgür basın olmasıdır. Greve çıktıktan 4 gün sonra işveren tek taraflı iş aktimizi feshetti. Onlara göre biz şu an grevde değil, direnişteyiz. Ancak bizim bunu kabul etmediğimizi en baştan söylemek gerekiyor. İşverenimiz olan Çalık Grubu haklı grevimizi haksızlığa düşürme çabasında. Biz sayıca az olduğumuzdan dolayı üretimi durduramadık. Burada kısaca basın ve kitle iletişim araçlarına ve sendikal örgütlenmeye bakarsak: Yıllardır sendikanın girmesinin çok zor olduğu bir alandır, basın. Sendikanın "S"sine bile tahammülü olmayan patronlar ve aynı zamanda sendikaya karşı inançsızlık taşıyan, "Ben işçi miyim" diyen bir gruptan bahsediyoruz. Bu yüzden de grevin ancak filmlerde olacağını düşünen bir işkoludur. Biz Sabah-Atv'de bunu başardık. Görüşmeler sırasında "Greve mi çıkacaksınız?" gibi alaylı sorularla karşılaştık. Mutlu ve gururluyuz, biz üstümüze düşeni yaptık. Yapmayanlar utansın!

Özellikle Türkiye demokrasisi için kalem oynatan, sözde demokratlar bizim grevimizi görmemeyi tercih ettiler. Kendi sürecimiz için konuşmak gerekirse; üretimi durduramadık, ancak kamuoyu yaratarak bu grevin başarıya ulaşmasını sağlayabiliriz. Onlar bizi 10 kişi sanıyor. Oysa biz hiç kendimizi 10 kişi hissetmedik. Bazen 100, bazense 1000'ler olduk.

Ekonomik krizin çalışanların kolunu kanadını kırdığı bu süreçte öncelikle ortak emek platformları oluşturulup, küresel ekonomik krizin aşılması noktasında projeler üretilmeli, bu projeler kamuoyu ile paylaşılmalıdır. Sonraki adım olarak ortak eylemlilikler planlanmalı, konfederasyonlar bu konuda ortak çalışmalı, güçlerini birleştirmelidir. 1 Mayıs'a bu bağlamda kitlesel katılım, işçi sınıfının hak mücadelesi açısından çok önemli. Özelinde kendi grevimiz içinse iletişim araçlarının kapalı olmasından dolayı, bireylerin kendi çevresinde grevi yaygınlaştırması; bu greve sahip çıkması önemlidir.

Çünkü bu grev hak arama mücadelesiyle beraber özgür, tarafsız haber alma hakkı için sahiplenilmeli, kitleselleştirilmelidir.

Son olarak 1 Mayıs yaklaşırken: *"Yaşasın işçinin emekçinin bayramı"*

Direnen kadınlar anlatıyor...

MEHA işçisi Saliha Gümüş'le direniş sürecine ilişkin konuştuk..

"Biz sustukça bizi ezenler hep olacak!"

-Direniş size ne kazandırdı?

Öncelikle bireysel olarak birlikte bir şeyler yapmanın ve paylaşımın coşkusunu yaşadım. Direnerek, birlikte hareket ederek kazanılabilecek çok şey olduğunun farkına vardım. İlk defa bir direnişe katıldım ve bu çadırda çok şey öğrendim.

- Direnişteki kadınların yaşadığı zorluklar sizce nedir?

Bu ülkede kadın olmak çok zor. Direnişçi bir kadın olmak ise daha zor. Kadınlar evde ailelerine, çadırda patronlarına karşı direniyorlar. Çünkü ailesinin baskı yaptığı birçok kadın arkadaşımız var ve onlar tüm zorluklara karşı direnmekten vazgeçmiyorlar.

- Bundan sonra direnişi nasıl sürdüreceksiniz?

Bugün Türkiye'de ve dünyada işsizler ordusu gün geçtikçe büyüyor. Haklarını bilmeyen o kadar çok insan var ki ...

Bugün bu kadar kolay ve basit bir şekilde işten atılıyorsa bunda biz işçilerin suskunluğunun, herşeyi sorgusuz kabul etmesinin büyük payı var. Biz MEHA işçileri sesstik, şimdi çığlık olduk büyüyoruz. Diğer işçilerle birlikte tek yürek hakkımızı arıyoruz. Bundan sonra da eylemlerimiz tüm hızıyla devam edecek. LC Waikiki haklarımızı verene kadar gerekirse tüm Türkiye'deki mağazalarının önünde sesimizi duyuracağız.

- İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs hakkında ne düşünüyorsunuz?

1 Mayıs işçi bayramı, ama işçilere bayramlarını istedikleri şekilde kutlama özgürlüğü tanınmıyor. '77 1 Mayısı'nda yaşananlar ve orada katledilenler anısına Taksim Meydanı'na gitmeyi düşünüyorum ve tüm emekçileri Taksim'de olmaya çağırıyorum.

- 1 Mayıs'la ilgili emekçi kadınlara neler söylemek istersiniz?

Ben 45 gün önce çalışan bir emekçiydim. Haklarım aylarca verilmediği için suskunluğumu bozdum. Hakkımı istediğim için de işten atıldım ve anladım ki biz sustukça bizi ezen eller hep olacak. Bugün haklarımızı alabilmek için direniyorsak bu çadırda birlikte kazanacağımıza inandığım içindir. Bu sadece LC Waikiki - MEHA işçilerinin değil tüm işçilerin kazanımı olacaktır. 1 Mayıs işçi bayramı, işsiz de olsak biz emekçilerin ortak sesimizi yükseltmemiz gereken bir gün. Gelin birlik olalım, 1 Mayıs'ta emekçiler olarak hep birlikte haykıralım!

Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcisi:

Hatice Yürekli

"... Bizler de, siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz. Devrimci değerlerimizin varoluş nedeni, insanlığın geleceği ve bu barbar sistemden kurtuluşu içindir.

"Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz. Çünkü saldırı hepimizedir, bizim şahsımızda insanlığın geleceği teslim alınmak istenmektedir..."

Türkiye Komünist İşçi Partisi kurucu üyelerinden Hatice Yürekli, 1968'de Tokat'ın Almus ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini İzmir'de tamamladı ve 1990 yılı başında bu kentte komünist saflara katıldı. Böylece ölümü yiğitçe göğüslemesine kadar kesintisiz olarak sürecek örgütlü yaşamına başlamış oldu.

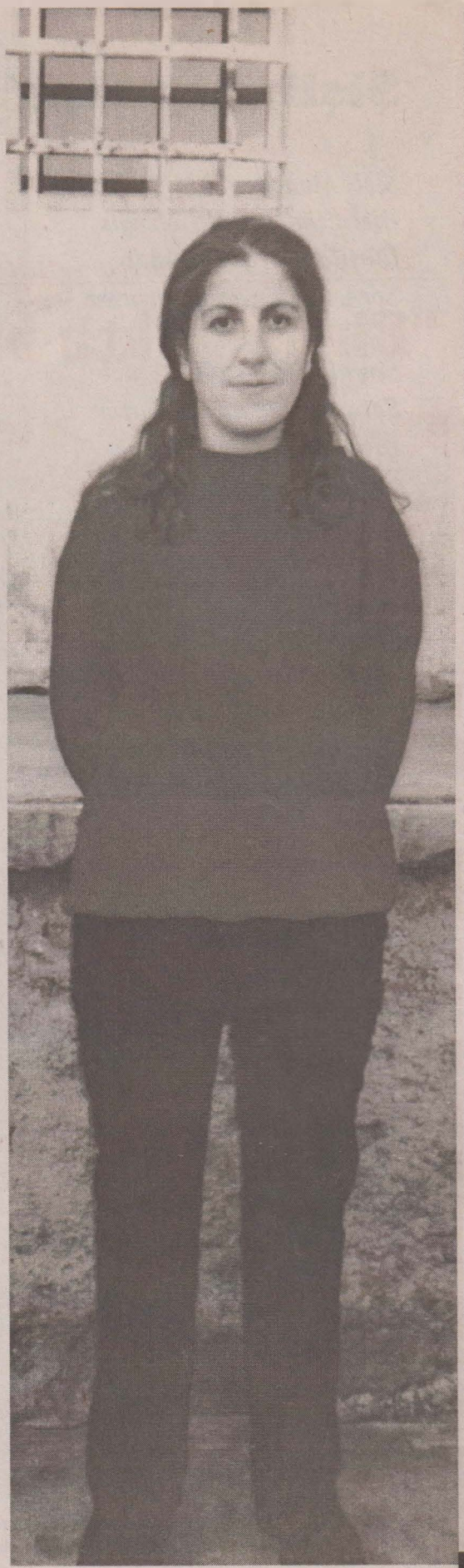
Mücadele hayatı boyunca çeşitli illerde görev aldı, birçok kez gözaltına alında ve tutuklandı. Tüm gözaltılarında polise karşı tam direniş gösterdi, hiçbir belgeyi imzalamadı ve çıktığı mahkemelerde siyasi savunmalar yaparak düzeni ve düzen mahkemelerini cepheden yargıladı, tok bir tutumla komünist kimliğini ve mücadelesini savundu.

Hatice Yürekli *"Bizler de, siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz. Devrimci değerlerimizin varoluş nedeni, insanlığın geleceği ve bu barbar sistemden kurtuluşu içindir"* diyerek gerekçelendirdiği 20 Ekim '00'de F tipi saldırısına karşı başlayan Ölüm Orucu direnişinin 1. ekibinde yeraldı.

Hayatı boyunca komünist kimliğinden ödün vermeyen Hatice Yürekli büyük zindan direnişinin 182. gününde ölümsüzleşti.

Ölümünün 7. yılında anısı önünde bir kez daha derin bir saygı ile eğiliyoruz.

"Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz..."

Şişli meydanı'nda üç kız

Şişli Meydanı'nda üç kız
Biri Çiğdem, biri Nergis
Vuruldular güpegündüz
Sorarlar bir gün, sorarlar

Sabahın bir sahibi var
Sorarlar bir gün sorarlar
Biter bu dertler, acılar
Sararlar bir gün, sararlar

Bin dokuz yüz yetmiş yedi
Unutulmaz yılın adı
Bir Mayıs bayramı idi
Sorarlar bir gün, sorarlar

Sabahın bir sahibi var
Sorarlar bir gün sorarlar
Biter bu dertler, acılar
Sararlar bir gün, sararlar

Beş yüz bin emekçi vardık
Taksim Meydanı'na girdik
Öyle bir İstanbul gördük
Sorarlar bir gün, sorarlar

Sabahın bir sahibi var
Sorarlar bir gün sorarlar
Biter bu dertler, acılar
Sararlar bir gün, sararlar

Al gözlerim seyir eyle
Birin bırak, birin söyle
Bu yeryüzü ilk kez böyle
Bir İstanbul görüyordu
Kucaklayıp sarıyordu

İşçi Bülteni Özel Sayı: 436 * Fiyatı: 25 YKr * Nisan 2009 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10
Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92